

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

HOctandem anno, qui fuit tricesimus primus post mille quadringentos à Christo, Sigismundus Romanorum rex, coronam ex Vrbe petiturus, Italiam ingreditur. Sciebat sensatus princeps luctantem mutuis viribus Italia nobilitatem: Expectabat benè gerenda rei occasionem: si fortè duobus vel populis, vel principibus, per mutuas vires attritis, ipse inuocaretur. Venit Mediolanum, & ibi ferrea accepta corona ab eius loci archiepiscopo, à Philippo Vicecomite, iam duce, per reliquam Italiam cum copijs perducere expectabat. Signa hac erant, vt Blondus ait, non iam inclinantis & ruentis, sed collapsi Imperij: quod nimis esse verum, Germanica nationis detrimenta quotidiana testantur. Tum verò Italia inter manus paucarum communitatum laborat: Veneti, & Florentini, quiq; ad sua reipublicæ amplificationem nitebantur: reliquas vrbes aut deditas acceperant, aut in societatem sua quisque partis adducebat. Vnus erat Philippus, Mediolani tyrannus potius, quam legitimus princeps, ex Vicecomitibus, potente vrbis familia progenitus: cuius primum familiae audaciam, deindè potentiam, nostri principes sua dissimulatione aluèrunt, donè in contemptum prouecta sederet. Is tum Philippus, cum memoratis communitatibus, de Italia principatu luctatus, inuitauit Sigismundum in Italiam: Diu tamen ille distulit aduentum. Sed cum veniret, ab illo magnificè excipitur: coronaturq; de more ferrea, Romæ auream suscepturus. Promissa sua Philippus differebat: non enim apparebant copis, quæ regem deducerent per reliquam Italiam: quam solebat suis olim viribus peruadere rex Romanorum. Habebat tum Sigismundus aliquantam suorum Vngarorum &

Teutonum manum: sed non eam, qua sufficeret regem per impacatas, quales tunc erant in Italia, provincias deducere. Florentini arma sua iactabant, ausi se in campis ostentare Alemannis: sed ab illis impetiti, didicerunt suo malo modestius agere. Peruenit aliquando Sigismundus Romam: non ea, qua veteres consueuere Casares: non qua proauus eius Henricus via, qui inter Imperatores nostros nouissimus, armis perfregit Italiam. Coronatur Sigismundus ab Eugenio pontifice, & in Germaniam reuertitur: multum tamen temporis Senis commoratus; qua vrbs aliquantam retinet Imperij memoriam, & antiqua dignitatis obseruanti-
am.

CAPVT XX.

HOc tempore fuit illa grandis in Christianismo commotio de concilio Basileensi, quod antè quidem Eugenius iusserat conuocari. Vbi iam satis maturè conuenerat ex omni orbe patres, praesideret in eo Iulianus cardinalis sancti Angeli, vice & autoritate pontificis, Eugenius mutato animo, transferre voluit in Bononiam ex causis, quas in Bulla allegauit. Sed concilium, acceptis literis translationis, misit solennes in Urbem ad pontificem oratores, qui ostenderent maioribus ex causis translationi non esse locum, obsecrantes, vt in prima sententia permaneret. Sed ille flecti non potuit: mittebatque alios ex suis episcopos, qui verbo efficaci mouerent Iulianum in concilio praesidentem, & patres alios, vt translationi consentirent. Sed hac frustra fuit legatio: responsumque illis est de maturo patrum consilio, nec expedire, nec fieri posse translationem: Oranere, immò obsecrauerunt pontificem, vt à translatione discederet: alioqui iam esse in Constantiensi declaratum, SA-
CRUM